

عنوان مقاله:

بررسی و تطبیق روایتگری در آثار غزاله علیزاده، با تکیه بر رمان های «خانه ادیسی ها»، «شب های تهران»

محل انتشار:

جستارنامه ادبیات تطبیقی، دوره 6، شماره 19 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسندگان:

زینت ناطق پور - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد کرج، دانشگاه آزاد اسلامی، کرج، ایران.

علی محمد موذنی - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران. (نویسنده مسئول)

تیمور مال میر - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان، کردستان، ایران.

خلاصه مقاله:

روایت شناسی به عنوان علمی جدید، به بررسی ساختار حاکم بر روایت های داستانی می پردازد. با استفاده از شاخص های علم روایت شناسی، می توان به الگوی ساختاری روایت ها دست پیدا کرد. زبان شناسان متعددی به ارائه نظریات مبسوطی در این زمینه پرداخته اند و در این میان، مطالعات ژرار ژنت از وسعت فراوانی برخوردار است. او در مطالعه روایت های داستانی، بر سه شاخص کلی "زمان"، "حالت یا وجه" و "صدا و لحن" تکیه می کند. غزاله علیزاده، از نویسندگان معاصر ادبیات داستانی ایران به شمار می رود که آثارش از دیدگاه علم روایت شناسی، قابل تامل است. این نوشتار با تکیه بر نظر روایت شناسان به ویژه نظریه های ژرار ژنت، به بررسی سه مولفه مذکور در آثار این نویسنده پرداخته است. روایت در گذشته و، گذشته در گذشته، روایت زمان حال و عبور مکرر از زمان حال به گذشته، ویژگی برجسته آثار مذکور از لحاظ زمانی است. بیش تر رویدادهای این آثار، روی خط مستقیم و متوالی روایت شده اند استفاده از شتاب منفی و مثبت، بسامد و انواع آن، کانون صفر و کانون درونی، روایت درون داستانی با زاویه دید اول شخص، تک گویی، حدیث نفس و من شاهد، روایت برون داستانی با زاویه دید سوم شخص، همچنین روایت پسازمانی و همزمانی، از ویژگی های روایت در رمان های فوق الذکر است.

کلمات کلیدی:

ادبیات داستانی، روایت شناسی، ژرارژنت، غزاله علیزاده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1764371>

